

се ханджиятъ и подаде пакъ ржка, която увиснѣ на въздуха.

Но Рачко се не оскърби.

— Защо се боишъ отъ мене, графе? или се срамувашъ отъ името ми? То ми е остало отъ баща ми, и ми е за честъ... Защото, какво става отъ името? Името е нищо, но човѣкъ, като е честенъ, тогава и името е красно... Питай въ Бѣла-Черкова кого викатъ Прѣдлѣто и всѣки ще ти каже... Ти мене слушай... Като е човѣкъ съ честъта си, то и името, на примѣръ, да кажж... Възъ хранихъ кжща и имамъ три дѣца — и тебе да ти се върнжтъ — та всѣки ми има почетъта... а челякъ защо живѣй? За една честъ и за едно красно име...

— Имамъ право, бай Рачко, много умно приказвашъ.

— Имамъ право я, не ме гледай, че съмъ такъвъ: и азъ съмъ дяволъ... Колко пжти съмъ посрѣщаль тука народни... Възъ щомъ те видѣхъ одѣвъ, рекохъ си: чакай да видимъ да ли ще ме познай графътъ.

Огняновъ не си припомняше да е видѣлъ нѣкога тоя знаменитъ човѣкъ...

— Ти отдавна ли държишъ тоя ханъ?

— Има година и половина, ама на „Геновева“ се улучихъ въ Бѣла-Черква... ти бѣше графътъ.

— А ти нѣма ли да ми дадешъ нѣщо да похраниж?

— Каквото далъ Господъ него имамъ. И Рачко сложи на една габровска мазна трапеза малко фасулъ съ чървенъ пиперъ, кисело зеле и хлѣбъ.

— И азъ щж ти правж другарлжкъ, прибави любезно Рачко и сѣднж и той да пладнува съ Огнянова.

Огняновъ заѣде мълчаливо. Тоя Рачко му правѣше лошо впечатление съ безочливото си обращение и съ още по-безочливо име, особенно като сѣднж неканенъ.

„Какъвъ недодѣланъ ханджия! и малко идиотъ“ мислѣше си той. Като да потвѣрди думитѣ му, Рачко налѣ двѣ чеши и каза: — Дай да се чукаме! аришъ-маршъ!